UBL: BKNOOG 423

DE

MOEDER DE GANS

DER

Negentiende Eeuw.

MET PLATEN.

TE AMSTERDAM, BIJ
J. B. C. WEDDEPOHL.

423

Boekenoogen
423.

DE

MOEDER DE GANS

DER

NEGENTIENDE EEUW.

Blad z. 39.

18423

DE

MOEDER DE GANS

DER

Negentiende Eeuw.

VERTELLINGEN VOOR DE WELOPGEVOEDE JEUGD.

MET PLATEN.

TE AMSTERDAM, BIJ
J. B. C. WEDDEPOHL.

MIJ. DER NED. LETTERKUNDE TE LEIDEN

GEDRUKT BIJ J. TAK.

VOORBERIGT.

Naauwelijks ontwikkelt zich het denkvermogen der kinderen, of de meesten vinden een groot vermaak in het aanhooren van kleine vertellingen, ingerigt naar hunne kinderlijke vatbaarheid. Daar het nu echter niet een' ieder gegeven is, dergelijke de kinderen vermakende verhaaltjes uit te denken en in een voor hun jeugdig begrip geschikt gewaad te kleeden, nemen vele moeders, of zij, aan wier zorg de eerste opvoeding dier teedere loten, wordt toebetrouwd, boekjes te baat, waarin zoodanige kinderlijke vertellingen beschreven zijn. Onder al deze werkjes vindt echter nog heden de ons van ouds bekende Moeder de Gans *bij velen de voorkeur. Ofschoon het niet te ontkennen is, dat de sprookjes, in dit werkje voorkomende, den kinderen door-*

gaans zeer welgevallig zijn, zoo komt het mij echter voor, dat soortgelijke tot het gebied der onmogelijkheid behoorende sprookjes, niet anders dan van nadeeligen invloed zijn kunnen op de denkwijze der kleinen, en althans geenszins instemmen met de tegenwoordige wijze van opvoeding en de verlichte eeuw, waarin wij leven.

Gaarne intusschen wil ik aannemen, dat de meeste moeders, en ook dienstboden, deze zaak alzoo niet hebben ingezien; doch zulks kan geenszins het door ons beweerde krachteloos maken; want, ontegensprekelijk is het, dat de indrukselen, welke wij in onze vroegste jeugd ontvangen, veelal van grooten invloed op ons volgend leven zijn, weshalve het vermaak, hetwelk de kinderen in soortgelijke wonderbare sprookjes scheppen mogen, geenszins kan opwegen tegen den mogelijk schadelijken indruk, welken die vertellingen op hunne jeugdige gemoederen maken kunnen.

Het zijn de hier aangehaalde redenen, welke mij deden besluiten, eene Moeder de Gans *daar te stellen, meer overeenkomstig met den geest des tijds, en geschikt beide, om mijnen*

kleinen landgenooten een onschuldig vermaak te verschaffen, en als ongemerkt kiemen van deugd in hunne hartjes uit te strooijen, zonder hunne jeugdige hersenen met onwaarschijnlijkheden en niet bestaande zaken op te vullen en te verwarren. Ik erken, dat aan deze taak, hoe schijnbaar eenvoudig, vele moeijelijkheden verknocht zijn, en ik zou mij dezelve geenszins onderwonden hebben, indien niet het welslagen van vele mijner werkjes ter dienste der jeugd, mij ook thans het vertrouwen inboezemde, den kinderlijken zin te zullen kunnen treffen. In welk geval ik mij vleijen durf, de dankbaarheid van vele hun kroost lievende Moeders, niet geheel te zullen missen, eene belooning voorwaar! de schoonste, die ik zou kunnen verlangen en wenschen.

EEN KINDERVRIEND.

INHOUD.

1. Het Dankbare Hondje . . . . . Pag. 1.

2. De Zwarte Man . . . . . » 9.

3. De Arme Jakob . . . . . » 20.

4. Het Burgspook . . . . . » 33.

5. Het Bloemmandje . . . . . » 43.

6. De Prins en de Veehoeder . . . . . » 53.

1.

HET DANKBARE HONDJE.

Op een sterk kasteel aan den ingang van een groot en digt bewassen woud, woonde een Edelman met zijne echtgenoote en twee zeer lieve kindertjes, HENDRIK en SOPHIA. Op het voorplein van het kasteel bevond zich een grasperk, alwaar de kinderen zich dikwijls vermaakten met madeliefjes en andere bloempjes te plukken, van welke zij dan eenen fraaijen ruiker maakten, of kleine bloemkransjes vlochten, die zij, vergenoegd over hunnen kinderlijken arbeid, vrolijk juichende aan hunne ouders vertoonden. Eens nu, op eenen schoonen morgen, dat HENDRIK en SOPHIA weder bloempjes plukten, had een der bedienden bij verzuim de buitenste poort van het kasteel open gelaten en een zwart hondje kwam het plein oploopen. Het beestje

was aanvankelijk zeer bevreesd en zag de kinderen angstig aan; doch toen HENDRIK het hondje zag en het riep, begon het vriendelijk met deszelfs staartje te kwispelen. »Ach!" zeide nu SOPHIA, »wat is het lieve diertje mager, het heeft zeker honger; ik zal spoedig een stukje brood van moeder vragen." Het kleine meisje liep hard naar huis, en kwam kort daarna terug met een groot stuk brood in de hand. Het hondje had wezenlijk eenen zeer grooten honger, at het brood schielijk op en was nu nog veel vriendelijker dan te voren, het sprong en likte de handen der kindertjes. HENDRIK en SOPHIA verzochten nu aan hunne ouders het vriendelijke diertje te mogen behouden, hetgeen deze hun volgaarne toestonden. *Fidel* (dezen naam gaven de kinderen het hondje) werd nu weldra hun speelkameraad, nergens waren zij, in huis of in den tuin, of *Fidel* was er ook. Speelden zij krijgertje, zoo liep ook *Fidel* om het hardst mede. Zaten zij aan tafel, dan zat ook het hondje nevens hen, en nimmer aten de kinderen iets, of ook *Fidel* kreeg een stukje mede.

Eenigen tijd daarna trok de Edelman, verge-

Bladz. 2.

zeld door eenen troep ruiters, te veld, om zijnen Vorst, die thans met eenen naburigen Prins in vijandschap was, in den strijd bij te staan. Hij liet ter bewaking van het kasteel slechts zijnen ouden en getrouwen Slotvoogd, benevens eenige weinige krijgslieden achter, daar hij met geene zijner naburen in onmin leefde, en dus waande niets voor zijne vrouw en kinderen te vreezen te hebben. Op eenen nacht nu, dat het zeer ruw en onstuimig weder was, werd het kasteel door eene talrijke bende roovers overrompeld. De krijgslieden en bedienden vonden allen al strijdende hunnen dood. De Slotvoogd hoewel gewond, wist echter het gevaar te ontvlugten. De vrouw van den Edelman vlugtte met HENDRIK en SOPHIA in eenen der kelders van het kasteel; doch weldra werd hunne schuilplaats door de roovers ontdekt. Nu viel zij op hare kniën, en bad de roovers haar en den kinderen geen leed te doen; maar te vergeefs, deze booze menschen waren door geene tranen te bewegen. HENDRIK en SOPHIA werden benevens hunne ongelukkige moeder naar eene kar gesleept, daarop geworpen, en vervolgens naar het bosch gevoerd. Hier werden zij in een diep en don-

ker hol, waarin nimmer het daglicht binnendrong, opgesloten, en kregen niets dan een weinig brood en water tot hun dagelijksch voedsel.

Inmiddels spoedde zich de getrouwe Slotvoogd, na zijne wonde zoo goed mogelijk verbonden te hebben, naar zijnen Heer. De Edelman had zoodra de ramp, die zijne vrouw en kinderen getroffen had, niet vernomen, of hij verzocht den Vorst om verlof, beval zijnen ruiters hunne rossen te bestijgen, en sloeg spoorslags den weg naar zijn kasteel in. Hij doorzocht het geheele woud; doch nergens ontdekte men eenig spoor van de roovers. De Edelman, bedroefd wegens het lot van zijne vrouw en kinderen, wierp zich nu onder eenen grooten eikenboom neder, en gaf zijn volk vrijheid eene korte rust te genieten, die zij in der daad zeer benoodigd waren. Allen lagen weldra in eenen vasten slaap, terwijl hunne paarden in den omtrek tusschen de struiken liepen te weiden, alleen de Edelman kon geen oog toedoen, hij bad hartelijk tot God om hulp en uitkomst voor zijne gade en voor HENDRIK en SOPHIA, die hij allen zoo regt liefhad. Plotseling echter werd hij in zijn gebed gestoord door

eenen hond, die hem al jankende tegen het lijf opsprong.

Weldra herkende de Edelman den getrouwen *Fidel*, hetgeen hem hoop gaf, dat ook zijne vrouw en kinderen zich daaromtrent ophielden. Hij rigtte zich dus haastig op, wekte zijne ruiters en volgde *Fidel*, die snuffelende voor hen uit ging, tot dat zij aan eene hooge en steile rots kwamen, welker wanden geheel met ruig mos en kort struikgewas begroeid waren. Nergens echter kon men een hol of eene opening ontdekken; maar nu begon *Fidel* luid te janken, zag den Edelman aan, en verdween toen plotseling in het struikgewas. De Edelman beval nu zijnen ruiters af te stijgen en zich met hunne sabel eenen weg door de struiken te banen. Weldra werd men nu den hond gewaar, die met beide pooten aan eene deur krabde, welke zij tot hiertoe, door het houtgewas belemmerd, niet hadden kunnen zien. De deur bleek van binnen gesloten te zijn; doch eenige bijlslagen waren genoegzaam, om het niet sterke slot te doen openspringen. De Edelman deed nu een paar fakkels ontsteken, en ijlde, door de zijnen gevolgd, het hol binnen. Na verscheidene kron-

kelende gangen te zijn doorgegaan, werd hun gehoor door een luidruchtig gezang en geroep getroffen, en weldra bereikte men nu een groot vierkant vertrek, hetwelk gedeeltelijk door menschenhanden in de rots scheen uitgehouwen te zijn. Midden in dit vertrek zaten twintig roovers, van een woest en wreed voorkomen, om eene groote tafel, waarop eene menigte spijzen stonden. De roovers, door den drank bevangen, bemerkten het hen dreigend gevaar niet, tot op het oogenblik, dat de Edelman, gevolgd door zijne ruiters, met het bloote zwaard in de hand, op hen indrong. Nu vlogen zij in verwarring op, en zij, die bij den eersten aanval niet neêrgeveld waren, grepen naar hunne wapenen, en streden als menschen, die hun leven zoo duur mogelijk verkoopen wilden. De strijd was hevig, doch kort; weldra hieven de ruiters luide overwinningkreten aan; al de roovers, geen een uitgezonderd, waren gedood of lagen zieltogend ter aarde. Weinig echter zou den Edelman deze zegepraal gebaat hebben, indien niet de getrouwe *Fidel* ook nu weder tot leidsman gediend had, om de ongelukkige gevangenen op te sporen. Want na overal te

vergeefs gezocht te hebben, werd men door het snuffelen en krabbelen van den hond ten laatste een valluik gewaar, onder hetwelk een trap verborgen was, die hen in eenen diepen onderaardschen gang bragt, alwaar geheele hoopen gemunt goud en zilver en andere kostbaarheden opeengestapeld lagen. Dit alles had echter op dien oogenblik voor den Edelman niets aanlokkelijks; hij volgde, zonder naar iets anders om te zien, den hond, die hem nu weldra voor eene kleine ijzeren deur bragt. Naauwelijks was de deur opengebroken, of *Fidel* snelde vrolijk blaffende het duistere hol binnen. Groot was de blijdschap des Edelmans, toen hij bij het licht der fakkels in eenen hoek van het hol, op eenig half verrot stroo, zijne vrouw en kinderen, hoewel in zwakken toestand, wedervond. Hij omhelsde beurtelings zijne echtgenoot en HENDRIK en SOPHIA, terwijl *Fidel* vrolijk kwispelend rondsprong en duizende teekenen van zijne vreugde gaf. De Edelman hun eenige ververschingen toegediend hebbende, haastte zich nu zijne vrouw en kinderen, begeleid door een tiental ruiters, naar het kasteel in veiligheid te brengen, terwijl de overige

achterbleven om de schatten op te pakken, welke men in het hol ontdekt had. »Ziet!" zeide nu de Edelman, toen zij op het kasteel waren aangekomen, tot HENDRIK en SOPHIA, »zonder *Fidel* zoude ik u nimmer wedergezien hebben, en gij allen ongelukkig omgekomen zijn. Leert dus hieruit, dat de goede God zelden eene weldaad onbeloond laat, al is die slechts aan een onnoozel dier bewezen."

HENDRIK en SOPHIA hadden nu, gelijk te denken was, *Fidel* nog veel liever dan te voren, en zij namen een vast besluit, steeds vriendelijk en hulpvaardig jegens een' ieder te zijn, en wederkeerig elke dienst, hun bewezen, dankbaar te zullen erkennen; want, dachten zij, was dit hondje reeds zoo dankbaar, hoe dankbaar behoort dan niet een kind te zijn jegens hen, die hetzelve weldoen.

De Edelman liet, ter gedachtenis dezer gebeurtenis, in zijn wapenschild een zwart hondje stellen met het devies: *dankbaar en getrouw.*

2.

DE ZWARTE MAN.

Het was een gure winteravond. De vrouw van den Molenaar BERKVELD zat ijverig te spinnen, terwijl hare kinderen, een achtjarig knaapje en twee allerliefste meisjes, rondom den haard hadden plaats genomen en het vuur opstookten, over hetwelk een helder geschuurde koperen ketel met melkbrij te koken hing.

Bom, .. bom ... ging het op de buitendeur. »Wie is daar?" riep het knaapje, dat vrolijk opsprong en naar de deur ijlde. »Zijt gij het, vaderlief?"

»Ja, KAREL! doe spoedig open," klonk de stem van den Molenaar.

KAREL deed nu haastig de deur los, gaf eenen schreeuw van schrik, en ijlings terug loopende, kroop hij weg achter den stoel zijner moeder.

Hui! bij het maanlicht, dat zeer helder op de deur scheen, had hij ontdekt, dat zijn vader vergezeld werd door eenen langen man, wiens gelaat en handen pikzwart waren.

Eer nog de vrouw des Molenaars den tijd had, om KAREL naar de oorzaak van zijne vrees te vragen, traden reeds de Molenaar en de gevreesde zwarte man het vertrek binnen. »Ik breng heden eenen gast mede, GRIETJE!" riep hij op zijnen gewonen vriendelijken toon, »schaft eens spoedig den avondmaaltijd op! Een bord warmen brij zal, geloof ik, mijnen zwarten vriend zeer welkom zijn."

GRIETJE gaf den vreemdeling eenen stoel en verzocht hem bij den haard plaats te nemen, waarna zij een helder wit laken over de tafel uitspreidde en den brij in eenen blinkenden tinnen schotel opdischte.

Inmiddels hadden de kinderen zich allen in eenen donkeren hoek der kamer terug getrokken, en met angstige blikken zagen zij naar den zwarten man, die met graagte van den hem voorgezetten brij at.

»Komt aan tafel, kinderen!" sprak de Molenaar, die hunne vrees bemerkte en deswege

Bladz. 10.

hartelijk lachte, » deze man zal u geen kwaad doen al is zijne kleur zwart." Schoorvoetende gehoorzaamden KAREL en zijne zusjes aan het vaderlijk bevel; zij aten echter dien avond zeer weinig en verzochten naar bed te mogen gaan; want de zwarte man met zijne sneeuwwitte tanden kwam hun zoo verschrikkelijk voor, dat zij ook thans nog bang waren hem aan te zien.

Toen nu de kinderen naar bed waren, vertelde de Molenaar aan zijne vrouw, dat hij van de stad terug keerende, dezen man op de heide ontmoet had, op het oogenblik, dat deze op het punt scheen van koude te zullen bezwijken.

Hij had hem onder den arm genomen en vermaand, zoo hard te loopen en zoo veel beweging met armen en beenen te maken als mogelijk was, waardoor de vreemdeling allengkens weder tot zich zelven gekomen was.

De Zwarte verhaalde nu op zijne beurt, dat hij in dienst was van eenen Generaal, die zich thans in de naastbijgelegene stad ophield, en hem uitgezonden had, om eene mand met vruchten naar zeker kasteel te brengen; doch dat hij op de heide was verdwaald geraakt, en zonder de hulp des Molenaars waarschijnlijk

door de koude overmand zou zijn geworden, en den dood gevonden hebben.

De zwarte man scheen nu naar rust te verlangen, waarop de vrouw van den Molenaar hem een warm bed aanwees. » Daar zult gij beter liggen!" zeide nu de Molenaar goedhartig, dan in de sneeuw op de heide, bij den fellen oostelijken stoker, die thans daarbuiten waait. Beiden wenschten nu den vreemdeling eene goede nachtrust toe, en begaven zich vervolgens mede te bed. Zij sliepen weldra zeer gerust in; want nimmer slaapt men zachter, dan als men bewust is eene goede daad verrigt te hebben.

Den volgenden morgen was de Moor geheel hersteld. Hij betuigde den Molenaar zijnen hartelijken dank voor de hem bewezene gastvrijheid, en schonk aan elk der kinderen, die nu minder schuw waren dan des avonds, eenen grooten en schoonen oranje-appel.

» De zwarte man," zeide nu KAREL tegen zijne zusjes, » schijnt toch zoo boos en wreed niet te zijn, als hij er zwart en verschrikkelijk uitziet. — De oranje-appel had de kinderen eenigzins met zijne kleur verzoend.

Reeds lang hadden KAREL en zijne zusjes den

Moor en hunne kinderachtige vrees vergeten, toen er een hevige oorlog uitborst en de vijand, na eene aanzienlijke overwinning behaald te hebben, allengskens de landstreek naderde, alwaar onze Molenaar woonde.

De brave man was nu met regt beangst; want de vijandelijke bende stroopte en plunderde reeds in den omtrek, en alom steeg de vlam uit de woningen der ongelukkige landlieden, die dikwijls, met achterlating van hunne have en hun goed, naauwelijks het veege leven door de vlugt bergen konden.

Die ongelukkigen!" klaagde meer dan eens de Molenaar, als hij eenige dezer uit hun vaderlijk erf verjaagde bewoners van alles ontbloot over het veld zag vlugten. » Maar ach! de goede God weet," liet hij er alsdan diep zuchtende op volgen, » hoe spoedig ook ons een dergelijk jammervol lot te wachten staat."

Eens nu, dat de Molenaar beneden in den molen iets te verrigten had, kwam KAREL, die op den omloop op den uitkijk stond, verschrikt omlaag. » O ruiters, ruiters!" riep hij, » zij komen regt op den molen aan, Vader!"

Dit berigt deed den Molenaar en zijne vrouw

zoo hevig schrikken, dat zij naauwelijks wisten wat zij deden, en elkander ontsteld aanstaarden, terwijl de kinderen een luid klaaggeschrei aanhieven.

» Laat ons vlugten!" sprak eindelijk deMolenaar. » Trachten wij ten minste ons leven in veiligheid te stellen."

Dit besluit echter kwam te laat. Reeds hadden de ruiters den molen omringd, en men kon zeer duidelijk het rammelen van hunne wapenen en het brieschen en stampvoeten hunner strijdrossen vernemen. » Doe open daar binnen!" riep een wachtmeester, die de bende aanvoerde, met eene ruwe stem, » doe open, of wij hakken de deur aan splinters, en geene muis in dit hondennest zal levend blijven!" Deze vreesselijke bedreiging deed den armen Molenaar sidderen, en eenige oogenblikken was hij besluiteloos wat te doen. Zijne vrouw, niet minder ontsteld, weende en wrong de handen als eene wanhopige, terwijl de kinderen zich angstig aan hunne ouders vastklemden. Kles, kles, krak, krak, daar vloog de deur aan spaanders. De ruiters, met den wachtmeester aan het hoofd, drongen met een woest geschreeuw den molen binnen. » Wijs ons

uw geld, of gij zijt een man des doods!" riep de wachtmeester, een lange forsche kerel, terwijl hij den Molenaar bij den kraag van zijn buis greep en hem de punt van zijne sabel op de borst zette.

Neemt alles wat ik bezit, mijne Heeren!" sprak de Molenaar sidderende, » maar spaart, bid ik u, mijn leven en dat dezer onschuldige wezens!"

»Niet zoo veel tusschenspraak, Meester meelzak!" riep een huzaar met verschrikkelijk groote knevels, terwijl hij den ongelukkigen Molenaar eenen slag met het plat van zijne sabel gaf, dat hij van pijn ineenkromp. » Geef uw geld op, meelworm!"

» Vader! Vader!" riepen de kinderen luid schreijende, terwijl zij hunne te zamen gevouwene handjes smeekend naar de ruiters uitstrekten; maar deze stieten hen zonder mededoogen van zich.

De Molenaar dacht nu niet anders, of zijn doodsuur was nabij, en sidderend wees hij de plaats aan, waar hij zijn geld verborgen had.

» Thans weet ik genoeg!" riep de wachtmeester met eenen vreesselijken lach, en hief de sabel

op, om den Molenaar neder te houwen. » Halt!" klonk nu plotseling eene stem, en de Wachtmeester voelde zijnen arm met reuzenkracht aangegrepen.

» Van hier gij, deugniet!" sprak nog eens dezelfde stem. » Op last van den Generaal, neem ik dezen molen en deszelfs bewoners onder mijne bescherming."

De ruiters beten zich van spijt op de lippen en zagen den Moor (want deze was het) met dreigende blikken aan.

» Gehoorzaam!" sprak nu op bevelenden toon de Zwarte. » Het is de Generaal, die gebiedt, zie hier zijn bevelschrift."

» Hum, hum," pruttelde de wachtmeester, het papier inziende, terwijl hij van kwaadheid met den voet herhaalde malen op den grond stampte. »Wij moeten aldus buiten gaan zoeken, jongens! uitgerukt, marsch!"

Gij kunt denken, kinderen! hoe groot de vreugde en dankbaarheid van den Molenaar en zijn gezin waren; hij en zijne vrouw stortten zich aan de voeten des Moors, terwijl de kinderen schreijende zijne handen kusten.

De Zwarte scheen innig geroerd. » Sta op, goede menschen!" zeide hij, » het verblijdt mij, dat de goede God mij nog bijtijds herwaarts heeft doen komen, om u aan de handen dezer barbaren te ontrukken. Daar ik wel vermoedde, dat ook gij u, als zoo vele anderen, in gevaar zoudt bevinden, heb ik den Generaal verhaald, wat ik u verschuldigd ben, en ofschoon mijn meester een ruwe krijgsman is, zoo kent hij toch den pligt der dankbaarheid te wel, om mijn verzoek tot uwe veiligheid gedaan, niet gaarne toe te staan. Zoo lang u dus nog het minste gevaar boven het hoofd zweeft, zal ik dezen molen niet verlaten; maar u, al ware het ten koste van mijn bloed, beschermen tegen een elk, die het waagt, u of de uwen te verontrusten.

De Moor hield woord. Nog meer dan eene stroopende bende vertoonden zich aan of in de nabijheid des molens; doch geene waagde het zich tegen het uitdrukkelijke bevel des Generaals te verzetten, en zij zagen zich gedrongen elders voedsel voor hunne roofzucht te gaan zoeken. Geen steen aan den molen werd beschadigd, en zelfs vonden eenige der ongelukkige landlieden uit de nabuurschap, aldaar eene veilige wijkplaats en berging voor het weinige, dat zij den plun-

derzieken soldaten konden onttrekken. Eerst toen het leger ver voorwaarts was gerukt, en de gansche landstreek van krijgsvolk bevrijd was, besloot de Moor, door pligt genoopt, naar zijnen meester weder te keeren.

Doordrongen van dankerkentenis bood, bij zijn vertrek, de Molenaar hem eene beurs aan gevuld met goudstukken. » Dit goud," zeide hij, » bedraagt de helft der door mij bespaarde penningen. Zonder uwe bescherming zoude ik nu niet meer leven, of althans met mijn huisgezin tot den bedelstaf gebragt zijn. Neem dus met gerustheid deze beurs, ik heb genoeg over om rijkelijk te kunnen leven.

De Moor echter wees grootmoedig dit aanbod van de hand. En toen nu de Molenaar sterk bij hem aanhield, drukte hij hem hartelijk de hand, sprong ijlings op zijn reeds opgetoomd ros, en reed in galop van daar, den molenbewoners met zijnen tulband nog een laatst vaarwel toewenkende.

» Zwart was zijn gelaat," sprak thans de Molenaar tot KAREL, die nevens zijne ouders stond, en met kinderlijke dankbaarheid den man nastaarde, voor wien hij eenmaal te onregte zoo

zeer gevreesd had. » Zwart was zijn gelaat; maar deze Moor draagt een hart in zijne borst, edeler en grootmoediger, dan menige blanke; vergeet dus nimmer, lieve KAREL! deze gebeurtenis, en laat dezelve u steeds indachtig doen zijn, dat men nimmer den mensch naar zijne kleur of het uiterlijk aanzien beoordeelen moet; want onder een ons terugstootend toeschijnend uiterlijk, is dikwijls een braaf en edel hart verborgen."

3.

DE ARME JAKOB.

Eene arme weduwe, Vrouw HARTMAN genaamd, bewoonde met hare kindertjes, die allen nog zeer jong waren, een hutje, op omtrent tien minuten afstands van een volkrijk dorp. JAKOB, de oudste der kindertjes, was een zeer ijverig knaapje; zoodra het morgenlicht aanbrak, stond hij op en begaf zich naar het dorp, om te vernemen of een der dorpelingen of landlieden hem tot boodschappen of andere kleine bezigheden wilde gebruiken. Want ofschoon JAKOB nog niet sterk genoeg was, om zwaren landelijken arbeid te kunnen verrigten, zoo was hij toch zeer handig en oplettend. Den tuin van onkruid schoon te houden, kon hij trots den besten, en als men hem eene boodschap of iets anders belastte, dan kon men er vast op

afgaan, dat JAKOB zijne zaakjes afdeed, zoo prompt als een koningje. Al de dorpelingen hielden dus zeer veel van den armen JAKOB (want dezen naam gaf men hem op het dorp). Zeldzaam kwam hij des avonds te huis, of het knaapje bragt voor zijne broertjes of zusjes iets mede; dan eens een mooi brood of een mandje met aardappelen, dan weder eenige lekkere appelen, peren, pruimen of andere boomvruchten. O! dan was het kereltje zoo regt in zijne nopjes, hij huppelde en sprong van genoegen, en menigmaal werd hij door zijne moeder met eenen hartelijken kus beloond. Zijne broertjes en zusjes waren deswege echter in het minst niet jaloersch; want ook zij hielden zeer veel van den goeden JAKOB, en als hij des avonds met eenige noten of appelen te huis kwam, en dan schalks op zijne volgepropte zakken wees, dan vielen de kinderen joelende en juichende aan het plunderen. En het was een pret, dat er moeder de ooren van daverden.

Vrouw HARTMAN en hare kindertjes waren dus wel arm, maar geenszins ongelukkig; want zij waren braaf, deugdzaam en tevreden met het deel, dat onze lieve Heer hun gegeven had.

En als men dankbaar en tevreden is, o! dan is men niet ongelukkig. Thans echter werd de goede vrouw plotseling ernstig ziek, zoodat zij in eenige weken volstrekt niets verdienen kon. JAKOB was nu zeer bedroefd; want ofschoon sommige medelijdende dorpgenooten den armen knaap menigmaal iets ter versnapering voor zijne zieke moeder medegaven, zoo gebeurde het toch wel eens, dat zijne broertjes en zusjes des avonds niets te eten hadden en hongerig naar bed moesten gaan, en dit speet onzen JAKOB, die hen zoo regt liefhad.

Eens nu, dat JAKOB zich naar het bosch begeven had om hout te sprokkelen, en hij zwoegende onder zijnen last den weg naar huis insloeg, ontmoette hem een welgekleed Heer. » Die vracht is u te zwaar, arme jongen!" sprak de Heer, terwijl hij staan bleef en het knaapje vriendelijk aanzag. » Ik geloof zelfs, dat gij geweend hebt."

» Ach!" zeide JAKOB, » dat komt, dat mijne lieve moeder ziek is, en mijne broertjes en zusjes heden niets te eten hebben."

» Arm knaapje!" zeide de Heer, » dan zijt gij wel zeer te beklagen. Maar," vervolgde de

Bladz. 23.

vreemdeling, terwijl hij een groot stuk zilvergeld zien liet, » welligt zoudt gij wel lust hebben dit geld te verdienen?"

» O goede Heer!" riep JAKOB, terwijl hij zijn bos hout liet vallen en vrolijk op het geld staarde, » daarvan, geloof ik, zoude mijne goede moeder wel eene gansche week leven kunnen, zeg slechts waarin ik u van dienst kan zijn."

» Gij moet," hernam de Heer, hem een klein valies vertoonende, » dit pakje voor mij dragen en mij tot morgen ochtend vergezellen."

» Gaarne, gaarne!" juichte JAKOB. » Ik zal het dadelijk moeder zeggen; maar...." vervolgde hij dralende.

» Spreek vrij, indien u nog iets op het hart ligt," zeide de Heer minzaam. » ik ben geen menscheneter, beste jongen!"

Aangemoedigd door deze vriendelijke uitnoodiging, waagde nu JAKOB eenige stuivers in voorschot te verzoeken, opdat zijne moeder daarvoor eten konde koopen.

» Daar hebt gij eenen gulden," sprak de Heer, » doch gij moet vast wederkomen."

» Dadelijk, dadelijk, Mijnheer!" riep JAKOB, en ijlde, zijn hout achterlatende, vlug als een

reebokje naar de hut zijner moeder, die slechts een paar honderd schreden van daar was.

Het geld als in zegepraal tusschen de vingers opheffende, stormde JAKOB de armoedige hut binnen, en verhaalde zijne moeder, welk onverwacht geluk hem te beurt gevallen was.

De bezorgde vrouw had er veel tegen, dat JAKOB eenen geheelen nacht zoude uitblijven; doch daar de kinderen van honger schreiden, meende zij echter deze onverwachte uitkomst niet te mogen afwijzen. Welligt," dacht vrouw HARTMAN, »komt ons dit van onzen lieven Heer, die mijne tranen verhoord heeft, en ons nu dezen milddadigen vreemdeling ter hulpe zendt in den nood." Zij kuste dus JAKOB, beval hem vooral voorzigtig te zijn, en stond hem toe, zich weder bij den vreemden Heer te vervoegen, die anders zeker ongeduldig zou worden.

De Heer echter scheen zeer tevreden, dat JAKOB zoo spoedig wederkwam; hij sprak onderweg veel met hem, en toen zij het bosch ten einde waren en aan eene herberg kwamen, liet de vreemdeling onzen JAKOB een goed maal eten geven. »Wij moeten nog verder gaan, en dan hebt gij uwe kracht noodig," sprak hij, hem vriendelijk op den schouder kloppende.

Het was reeds bijna duister, toen onze beide reizigers de herberg verlieten. De Heer echter scheen in die streken zeer goed met den weg bekend te zijn. Na omtrent een uur den grooten weg gevolgd te hebben, sloeg de vreemdeling een zijpad in, hetwelk weinig gebaand was, en uitliep op de ruïne van een vervallen kasteel. »Welk haar heeft die wolf!" riep nu plotseling van uit het struikgewas eene raauwe stem.

JAKOB beefde als een blad, en drong zich zoo digt mogelijk bij den vreemden Heer, die echter geenszins scheen te ontstellen, maar zeer bedaard en overluid ten antwoord gaf: »Zwart is zijne kleur."

»Ga door, *zwarte wolf!*" riep nu dezelfde stem, en de vreemdeling JAKOB bij de hand nemende, gingen zij door eenen langen en duisteren gang, tot dat zij aan een groot vertrek kwamen, alwaar om een helder schitterend vuur verscheidene mannen gelegerd waren, die allen eenen lederen riem om het lijf hadden, waarin een dolk en een paar pistolen staken.

Op dit gezigt ontstelde JAKOB zoo zeer, dat hij eenen luiden schreeuw gaf. De Heer echter sprak hem vriendelijk toe, en zeide, dat hij volstrekt niets te vreezen had; want dat die menschen zijne goede vrienden waren. De vreemdeling sprak nu eenen geruimen tijd met deze mannen; doch in eene taal, waarvan JAKOB niets verstaan kon.

Het was reeds bij middernacht, toen de vreemde Heer JAKOB met zich nemende, de ruïne verliet, vergezeld door de mannen, die zij aldaar gevonden hadden, vier van welke eene zware en lange ladder droegen.

JAKOB was zeer nieuwsgierig, wat toch die mannen in hunnen zin mogten hebben; maar hij was te bevreesd om eene enkele vraag daarover te doen, en ging stilzwijgend aan de zijde van den vreemdeling voort, tot dat zij aan een fraai buitenhuis kwamen, hetwelk met eene diepe, doch niet zeer breede gracht omgeven was.

De vier mannen zetteden nu de ladder overeind, en op het benedeneinde drukkende, lieten zij die zoo zacht mogelijk over de gracht vallen, waarop allen zich dadelijk naar de overzijde begaven. »Kom," zeide de Heer, hem

de hand gevende, tot JAKOB, »thans is het onze beurt." Maar daar de knaap bevreesd scheen en zijne hand terug trok, nam de Heer hem onder den arm en liep snel de ladder over.

»Ziet gij dat gat gelijk met den grond?" zeide nu de vreemdeling zacht tot JAKOB, terwijl hij hem bij een gat bragt, dat tot lozing van vuilnis scheen te dienen, en hetwelk toen de Heer met behulp van een breekijzer den zich daarvoor bevindenden ijzeren rooster had weggebroken, ruim acht duim hoog en een' voet breed was. »Ja," zeide JAKOB naauwelijks verstaanbaar; want de arme knaap rilde van angst.

»Gij zijt zeer rank," vervolgde de Heer, »en kunt dus gemakkelijk door dit gat kruipen. Als gij nu dit gedaan hebt en alsdan links omslaat, zult gij aan eene deur komen, voor welke een ijzeren sluitboom ligt; deze boom is echter slechts met eene ijzeren pen gesloten, welke gij zeer goed bereiken kunt. Trek die pen daaruit, en maak vervolgens den sluitboom los, dan zal ik met den sleutel, dien ik hier in de hand heb, de deur openmaken en oogenblikkelijk bij u zijn. Maar maak geen gerucht; want indien de menschen, die zich in dit huis bevin-

den, u hoorden, alvorens wij bij u waren, dan zouden zij u gewis doodslaan."

Nu begon JAKOB, waaraan hij reeds vroeger getwijfeld had, te begrijpen, dat de vreemde Heer de hoofdman was van eene dievenbende, en deze hem wilde gebruiken, om hen in hunne booze voornemens behulpzaam te wezen. Hij weigerde dus het bevel van den vreemdeling na te komen.

» Dwaze jongen!" zeide de dief, » uwe moeder is arm, en thans kunt gij haar en uwe broertjes en zusjes op eenmaal rijk maken; want indien gij gewillig volbrengt, hetgeen ik u belast heb, dan wil ik u dezen morgen, als gij naar huis zult gaan, zoo veel geld geven, als gij in uwe zakken bergen kunt."

» Neen!" zeide JAKOB, » als ik zoo iets deed, zou mijne lieve moeder niets van het geld willen hebben en gewis van verdriet sterven. Breng mij slechts over de gracht en op den weg, dat ik weder naar huis kan gaan, dan behoeft gij mij niets te geven."

» Gij moet," sprak de vreemdeling grimmig, terwijl hij een groot scherp mes uithaalde en JAKOB bij de haren greep. » Indien gij eenen enkelen kik geeft, en mij niet oogenblikkelijk gehoorzaamt, snijd ik u met dit mes het hoofd af, en gij zult uwe moeder nimmer wederzien."

Verstomd van schrik, stak de arme JAKOB zijne handjes smeekende naar den dief uit. Doch deze zijne bedreiging herhaald hebbende, nam den ontstelden knaap bij de beenen op en stak hem, met het hoofd vooruit, zoo ver mogelijk in het gootgat.

Zonder te weten wat hij deed, kroop JAKOB nu door het gat, hetwelk in het voorhuis uitkwam.

» Daar," riep de dief, hem eene brandende lantaarn toestekende, » doe nu uwe zaken goed, en ik zal u rijk maken!"

De stem van den gevreesden vreemdeling bragt JAKOB weder tot besef. Hij zag schuw rond, en zag nu bij het licht der lantaarn, dat hij zich slechts weinige schreden van de hem aangeduide deur bevond. » Ach lieve, lieve God!" riep het knaapje bitter schreijende, » wat zal ik doen... wat doen?" — Plotseling viel hem nu in, hulp te roepen en door zijn geschreeuw de huisgenooten te wekken, dan dacht hij, kunnen zij de dieven verjagen.

En slaan zij ook mij dood, dan heb ik toch niet gestolen, en onze lieve Heer, die dit weet, zal gewis niet boos op mij zijn. » Help! — help! dieven! — dieven!" riep nu JAKOB zoo hard als hij schreeuwen kon.

De huisgenooten door dit geschreeuw uit hunnen slaap gewekt, kwamen weldra in hunne onderkleederen, gewapend met geweren of stokken, wat hun maar eerst voor de hand gekomen was, van verschillende kanten aansnellen. » Hei daar, gij kleine schelm!" riep een stevige knecht, terwijl hij den armen JAKOB bij de haren in de hoogte hief, » waar zijn uwe makkers!"

» Buiten, buiten!" schreeuwde de knaap, schreijende van smart en angst. » Maar ik heb geen kwaad gedaan; en..."

» Ja, ja, wij zullen u wel helpen," riep de knecht, terwijl hij een touw greep en den armen JAKOB de handen en beenen vastbond, waarna hij zich bij de overigen voegde, die de dieven reeds ontdekt hadden en hun verscheidene kogels nazonden. De hoofdman der dievenbende werd gekwetst en bij den kop gevat. Het bleek nu, dat hij vroeger als Secretaris gediend had bij

den Heer, dien hij thans getracht had te bestelen. Hij was dus met de huisselijke gelegenheid zeer goed bekend; doch door de braafheid van JAKOB werd zijn boos plan verijdeld, en de Heer leverde hem in handen van het geregt over, opdat hij voor zijne euveldaden mogte gestraft worden,

Zoodra echter de Heer des huizes van den knecht, die onzen JAKOB had vastgekneveld, vernam, dat ook deze eenen gevangene gemaakt had, beval hij den knaap te ontbinden en voor hem te brengen.

De arme JAKOB ondervraagd wordende, deed nu al weenende een getrouw verhaal van al, wat hem bejegend was.

» Indien het alles waarheid is, wat gij daar zegt, arme jongen!" zeide de Heer hem meedoogend aanziende, » dan zal uwe eerlijkheid niet onvergolden blijven, en ik zal voor u en uwe moeder zorgen, zoo lang ik leef, en gij u mijne hulp waardig betoont; want aan u heb ik het behoud van mijn vermogen, ja wellig het leven te danken."

Reeds des anderen daags zond de Heer eenen vertrouwden persoon naar het dorp, waar JAKOB

gezegd had te huis te behooren, en daar hij nu overtuigd werd, dat het knaapje hem de waarheid gezegd had, en hij daarenboven de loffelijkste getuigenissen wegens zijn gedrag inwon, beschonk hij JAKOB rijkelijk, en beloofde voor zijne verdere opvoeding te zullen zorg dragen, opdat hij eenmaal een niet alleen braaf, maar tevens kundig mensch mogte worden.

De Heer deed nog meer dan hij beloofd had, hij stelde de moeder van JAKOB in staat met hare overige kinderen burgerlijk te leven, en liet haar in een huisje wonen, dat hem in eigendom toebehoorde, terwijl hij JAKOB tot zich nam en met zijnen eigenen zoon liet opvoeden.

De arme JAKOB wist zich deze gunstige lotverwisseling zoo zeer ten nutte te maken, dat hij, na verloop van jaren een aanzienlijk man in de zamenleving werd, en ruimschoots in de achting van alle brave menschen deelde. Tot aan het einde haars levens, was hij de vreugd en troost zijner geliefde moeder, en steeds bleef hij de welmeenende vriend en beschermer van zijne broeders en zusters, met wie hij gaarne zijn geluk en zijnen overvloed deelde.

—

4.

HET BURGSPOOK.

Op de grenzen van het Prinsdom *P*.... lag een oude ridderlijke burg, van welken de bezitter voor omtrent een half jaar in een tweegevecht gesneuveld was. Sedert dien tijd stond de burg ledig, en was berucht, dat het er verschrikkelijk spookte. De landlieden durfden des avonds op geen kwartier afstands het kasteel naderen. Eenigen verzekerden den Burgheer bij het maanlicht ontdekt te hebben, dat hij in peinzende houding op den omloop van het kasteel wandelde; anderen hadden hem in de gedaante van eenen wolf of beer uit een der vensters zien liggen. Ja, LANGE PIER, de Schaapherder van het dorp, een man, die anders voor geen klein geruchtje vervaard was, verzekerde stijf en sterk, dat het spook hem eens op

den rug gezeten had, en toen hij het moedig aangreep, hief het een klagend geluid aan, en had hem eene zoo duchtige muilpeer gegeven, dat hem nog nu, nadat er reeds eene maand verloopen was, indien hij er aan dacht, de ooren van zeer deden.

Eens nu op eenen Zaturdagavond, dat de boeren in groot getal in de dorpherberg bij elkander waren, en ieder iets van het spook te vertellen had, trad een vreemdeling binnen en eischte eene kan bier. Aan zijne kleeding te zien, behoorde hij tot den militairen stand; want toen hij bij het binnenkomen den grooten lakenschen mantel, waarin hij gehuld was, opensloeg, ontdekte men eene roode huzarenbuis en lederen rijbroek. Hij scheen echter thans niet in werkelijke dienst te zijn, en had geen paard bij zich, gelijk bleek aan zijne laarzen, die geheel met modder en slijk bespat waren. » Gij zijt altemaal domme ezels!" riep de Huzaar, nadat hij eenen geruimen tijd hunne vertellingen had aangehoord. » Wie gelooft er in de negentiende eeuw nog aan spoken?"

» Ik," sprak LANGE PIER, terwijl hij opstond en den Huzaar overdwars aanzag. » Hetgeen

men gehoord, gezien en gevoeld heeft, dat moet men wel gelooven. Maar zijt gij zulk een held, als gij blijk geeft een groot schreeuwer te zijn, ga dan dezen nacht om twaalf ure op gindschen burg, en ik zal zeggen, dat gij een brave kerel zijt, meester blazer met je kromme hakmes!"

» Ja, ja," riepen bijna eenstemmig de boeren. » Indien hij daartoe het hart heeft, en het spook breekt hem den hals niet, dan kan hij hier, bij KLAAS KOLLIJN, in *de vliegende Valk*, acht dagen lang, op onze kosten, als een Prins leven."

» Ha! ha! wat zegt gij nu, meester Huzaar? riep de waard uit *de Valk*. » Tast toe, als gij uwe sabel niet alleen draagt, om er de kinderen mede naar bed te jagen."

» Ik heb er vrede mede," sprak de Huzaar, » maar ik moet een licht hebben, eene flesch *Johannesberger* en wat te muizen; want om op dat oude ravennest honger en dorst te lijden, dat zou mij niet bevallen."

De boeren namen genoegen met deze voorwaarde, waarop de waard eene lantaarn ontstak, en twee flesschen wijn, benevens een

brood en een stuk van eene ham in een mandje pakte, en al spottende den Huzaar eenen goeden uitslag op zijne onderneming toewenschte. LANGE PIER bood aan, hem tot in den omtrek van den burg te begeleiden, en bragt onzen Huzaar op een voetpad, hetwelk hem aan een achterpoortje zou brengen, dat, gelijk de Herder verzekerde, niet gesloten was, en hem dus den toegang tot het kasteel vrijliet.

» Wij kunnen alzoo de vesting zonder storm in bezit nemen," sprak de Huzaar, en stapte, met de lantaarn in de hand en het mandje met voorraad aan den arm, stoutmoedig op den burg af. Zonder eenige verhindering te ondervinden, bereikte onze krijgsman het hem aangeduide uitvalpoortje. Hij trad het kasteel binnen, ging door eenen vrij langen verwulfden gang, en vervolgens door eenige ledige kelders, tot dat hij door een met blaauwe steenen bevloerd ruim verwulfsel kwam, hetwelk hem toescheen de keuken van het slot te zijn; want rondziende, ontdekte hij eene pomp, een steenen fornuis en eene regtbank van marmersteen. Een oude stoel, welke den erfgenamen van den voormaligen bezitter waarschijnlijk het vervoer

niet waardig gekeurd hadden, scheen onze Huzaar uit te noodigen hier zijn bivouac te houden. Hij pakte zijnen voorraad uit, plaatste die op de regtbank, schoof zijnen stoel aan, en zijne sabel als voorsnijmes bezigende, begon hij de hammekluif te ontleden, en met zoo veel smaak te peuzelen, of er geene spoken in de wereld waren geweest. Deze maaltijd afgeloopen zijnde, haalde hij zijne meerschuimen pijp voor den dag, ontkurkte eene der flesschen, en smookte en dronk, dat het een lust was. Juist dacht onze goede Huzaar bij zich zelven, hoe dom toch de boeren waren, dat zij voor een spook konden vreezen, en dapper lachte hij hen in zijn vuistje uit, toen plotseling een ruig met haar bewassen gelaat om den deurstijl keek en hem grijnzend aanstaarde.

» Halt, kameraad!" riep de Huzaar, opspringende, » het wachtwoord! van waar komt gij? — wie zijt gij?"

Daar echter deze vragen onbeantwoord bleven, slingerde hij den binnenkomende het hammebeen naar het hoofd, trok zijne sabel en, de lantaarn met de andere hand opnemende, maakte hij zich tot eenen moedigen aanval gereed.

Het spooksel scheen echter voor den Huzaar en zijne dreigende houding weinig te vreezen.

Het bukte, raapte gezwind het hammebeen op, hetwelk, tegen den deurstijl afstuitende, was nedergevallen, en wierp zoo juist, dat de glazen met geraas uit de lantaarn vlogen en het licht werd uitgebluscht.

Hoewel zich thans in volslagen duisternis tegenover eenen hem onbekenden vijand bevindende, verloor de Huzaar echter geenszins den moed. Hij ijlde op goed geluk voorwaarts, en slaagde er wezenlijk in, het spook bij de lurven te pakken. »Wie zijt gij, vuige schelm?" riep nu nogmaals de Huzaar, terwijl hij het spook, dat trachtte zijne vuist te ontworstelen, als eenen waterhond schudde. »Spreek! of ik steek u overhoop."

Daar nu het spooksel ook thans het antwoord schuldig bleef, zou de Huzaar gewis zijne bedreiging hebben ten uitvoer gebragt, toen het spooksel plotseling eene geweldige poging deed, zich aan zijne hand ontwrong, en hem tusschen de de beenen kroop, waardoor onze dappere kampvechter het evenwigt verloor en, terwijl hij al worstelende nevens zijnen vijand ter aarde stortte,

viel de sabel hem uit de hand. Te vergeefs tastte onze Huzaar in den donker naar zijn wapen rond. Ook gaf het spook hem zoo veel te doen, dat hij weinig tijd tot zoeken overig had, en, toen hij eindelijk weder op de been geraakte, had zijne tegenpartij zich zoo vast om zijnen hals geslingerd, dat hij meende te stikken. In deze benauwdheid meende onze Huzaar in de verte eene schemering van licht te ontdekken. Hij ijlde oogenblikkelijk derwaarts, inmiddels dat het spook hem als een meelzak op den rug bleef hangen en nu en dan een akelig gillend geluid liet hooren, telken reize als de Huzaar poogde de ruige klaauwen los te rukken, welke hem de keel als toenepen.

Het licht, dat hem tegenscheen, was dat der maan, welker opkomen de aarde in eene flaauwe schemering hulde, en door het uitvalpoortje, dat hij, op den burg komende, had opengelaten, in het duistere verwulfsel van het kasteel binnen drong.

Het was echter ook buiten niet zoo licht, dat de Huzaar erkennen kon met welke soort van vijand hij te doen had. Hij schold, riep, dreigde, sloeg met zijne vuisten achterom; maar het

spook scheen eenmaal voorgenomen te hebben voor stommetje te spelen, en zijne plaats op de schouders van onzen Huzaar niet te willen verlaten.

Deze snelde inmiddels al vast voort met zijne ongewone en lastige vracht op den rug, tot dat hij eindelijk zonder zelf te weten hoe, voor de deur van *de vliegende Valk* te land kwam.

De boeren die, keuvelende over de gevaarvolle en stoute onderneming van onzen Huzaar, later dan gewoonlijk bijeen waren gebleven, gaven gelijktijdig eenen luiden kreet, en rolden van den schrik als kogels over en door elkander, toen de man, wiens dood men reeds zoo goed als zeker had gewaand, met het gevreesde spook op den rug, dat hen grijnzend aanstaarde, de gelagkamer, zwoegende onder zijnen last en tierende als een bezetene, binnen stoof.

» Daar hebt gij het spook!" riep de Huzaar stampvoetende, » maar rukt het mij van het lijf; want het knijpt mij de keel toe!"

» De aap van onzen gewezenen Burgheer!" riep nu eensklaps de waard, zich den buik van het lagchen met beide handen vasthoudende, » Ik ken hem aan zijnen halsband."

Bemoedigd door deze woorden van den hospes, drongen nu de boeren, aangevoerd door LANGE PIER, op den Huzaar, om hem van zijne lastige vracht te bevrijden. Maar het gewaande spook eenen zoo talrijken vijand op zich ziende afkomen, liet nu van zelf zijne prooi glippen, wipte op het hoofd van LANGE PIER, en vervolgens van den eenen boerenrug op den anderen overspringende, bereikte meester *Sim* eene hooge kast, op welke eenige flesschen en glazen te pronk stonden. Nu ving een in der daad koddig bombardement aan; want onze aap wist een zoo goed gebruik van deze soort van wapenen te maken, dat hij eenige zijner aanvallers met bebloede koppen terug dreef, en het vertrek weldra met scherven glas en porselein als bezaaid lag. Ten laatste echter moest het aapje voor den herhaalden aanval zijner bestormers wijken. Hij deed zulks echter als een verstandig Generaal; want nu geen wapentuig te zijner verdediging meer vindende, sprong hij door het openstaande luik op den turfzolder en nam de vlugt in de hanebalken.

Allen, zelfs de gekwetste, lachten, dat zij schuddeden, om dezen zonderlingen strijd, en de

dwaze vrees, welke zij zich sinds zoo lang door eenen aap hadden laten aanjagen, die, terwijl hij voor spook speelde, zich in den slottuin heerlijk op de daar groeijende appelen en peren vergast had.

De waard was nu de eerste, die verklaarde, dat de Huzaar het hem toegezegde onthaal dubbel verdiend had, dewijl hij niet alleen moedig den burg bezocht had, maar hen het spook zelf in handen had geleverd.

De boeren, in eene vrolijke stemming gebragt, stemden zulks volmondig toe, en onze Huzaar werd eene gansche week heerlijk te hunnen koste onthaald.

De waard echter voer het best van allen bij deze spookgeschiedenis; want dagelijks, zelfs van uren ver, werd zijne herberg druk bezocht, om den aap te zien, waarvan men zulke zonderlinge dingen verhaalde. En toen ik, na weinige jaren, toevallig het dorp doorreisde, en van den spraakzamen waard dit avontuurlijk verhaal vernam, leefde de aap niet meer; maar de waard had, om deze geschiedenis der vergetelheid te onttrekken, den vliegenden valk laten uitstrijken, en daarvoor den aap, zittende op den rug van den Huzaar, doen in plaats stellen.

5.

HET BLOEMMANDJE.

Op eene der wandelingen in de nabijheid der poort van eene groote stad, zag men dagelijks eene blinde vrouw, begeleid wordende door een klein meisje, hetwelk aan haren arm een net gevlochten mandje met bloemen droeg. Dit meisje vroeg nooit om eene aalmoes; maar indien er Heeren of Dames voorbijgingen, naderde zij met losse bevalligheid, en bood hun een bloempje uit haar mandje aan. Velen gaven het lieve kind eene ruimere gift, dan men anders gewoon is aan straatbedelaars te geven. »Ik dank u vriendelijk, Heeren of Dames!" zeide dan het meisje met een liefelijk stemmetje, »ik dank u voor mijne arme blinde moeder." Men bewonderde algemeen het aardige bedelaresje; doch beklaagde het, dat een zoo bevallig kind tot bedelarij werd groot gebragt.

Eens nu, dat eene aanzienlijke Dame, in een fraai, met adellijke wapens versierd rijtuig daar voorbij kwam, gebeurde het, dat de luns van een der raderen losgeraakte, weshalve de koetsier stil hield en de achter op het rijtuig staande lakkei afsteeg, om het gebrek te verhelpen. De kleine bedelares haren slag waarnemende, naderde nu het portier en bood der Dame met innemende bevalligheid haar bloemmandje aan, ten einde zij daaruit naar welgevallen een bloempje nemen mogte. De Dame verkoos eene roos; doch bij deze gelegenheid het fraai bewerkte mandje naauwkeurig beschouwende, scheen de Dame te ontstellen. » Van wien hebt gij dit mandje, lief meisje?" vroeg zij.

» Van mijne moeder," zeide het bedelaresje, en wees op de blinde vrouw, die eenige schreden van daar, bij eenen boom zat.

» Het is een zeer fraai mandje!" hernam de Dame, » welligt dat ik het u afkoop. Kom morgen ochtend tegen tien ure met uwe moeder eens bij mij aan huis!" De Dame gaf nu haar adres op, betaalde het roosje met eenen gulden, en knikte, toen zij den koetsier beval voort te rijden, het meisje vriendelijk toe.

Bladz. 44.

MINETTE (dus heette het kind) snelde nu verheugd naar hare moeder, gaf haar den gulden, en zeide haar, dat de vriendelijke en milddadige Mevrouw haar den volgenden morgen bij zich aan huis verwachtte, en genegen scheen haar bloemmandje te koopen. De blinde vrouw weigerde echter naar de Dame toe te gaan, en zij bleef verscheidene dagen achtereen te huis, hoewel het weer zeer schoon was, en zij van de vele wandelaars alzoo eene ruime ontvangst mogt hopen. Dit ongemeene gedrag van hare moeder verwonderde MINETTE; dikwijls vroeg zij met kinderlijke belangstelling of hare moeder zich niet wel bevond, en bood haar aan alleen naar de wandeling te gaan. Doch de blinde vrouw sloeg zulks af, zeggende, dat hare ongesteldheid niet veel te beteekenen had, en zij verwachtte weldra weder met haar te kunnen uitgaan. Zij bleef echter eene geheele maand te huis, en eens toen zij haar laatste geld had uitgegeven, besloot de moeder van MINETTE, door den nood gedrongen, hare vorige wijze van leven te hervatten. Toen zij voor de eerste maal weder op die wandelplaats verscheen, was de blinde vrouw echter zigtbaar angstig, en zij beval MINETTE uitdrukkelijk dat,

indien de aanzienlijke Dame mogt voorbij komen, zij zich dan vooral op eenen afstand moest houden en haar geenszins aanspreken. MINETTE beloofde zulks, ofschoon zij volstrekt niet begrijpen kon, waarom hare moeder wilde, dat zij de vriendelijke Mevrouw, die haar eene zoo ruime gift gegeven had vermijden zou.

De blinde vrouw scheen echter na verloop van eenige dagen haar vorige gerustheid hernomen te hebben, toen een livereibediende, welke MINETTE dadelijk herkende voor dien van de vriendelijke Dame, haar naderde. MINETTE fluisterde zulks hare moeder in, die hevig ontstelde, en het meisje beval haar oogenblikkelijk naar huis te geleiden. De bediende bleek echter met oogmerk daar te zijn gekomen. » Goede vrouw!" zeide hij, de blinde in den weg tredende, » wees zoo vriendelijk mij met dit meisje te volgen; mijne meesteres wenscht u te spreken."

De blinde vrouw schrikte merkbaar, en zocht zich te verontschuldigen; doch daar de bediende sterk aanhield, beloofde zij eindelijk den volgenden morgen te zullen komen.

» Dit kan niet," hernam de knecht, » Mevrouw stelt er belang in, u thans te spreken.

Het is reeds meer dan eene maand, dat ik u te vergeefs gezocht heb. En indien gij niet wilt medegaan, heb ik last u te volgen, werwaarts ook gij u begeven moogt, ja des noods de hulp der politie in te roepen."

» Neen, neen,.... dat niet!... dat niet!" riep de blinde vrouw, bevende als een blad door den wind bewogen, » ik zal met u gaan!"

De lakkei bragt haar in een groot huis, en haar in eene prachtige zaal geleidende, bood hij der blinde vrouw eenen stoel aan, en verzocht haar plaats te nemen, inmiddels hij zijne meesteres van hare komst zou verwittigen. De blinde vrouw, die hevig aangedaan scheen, liet zich op den stoel nedervallen en naauwelijks had zich de bediende verwijderd, of zij begon luid te weenen en wrong de handen als eene wanhopige.

» Moeder, moeder, — lieve moeder!" riep het meisje, hare handen grijpende, » ach, schrei toch niet! de vriendelijke Mevrouw zal ons gewis geen leed doen."

» U niet, u niet, lief kind! u zal zij geen kwaad doen, maar mij; — ach, MINETTE! ik beef voor hare komst. Zult gij een goed woord

voor mij doen? zult gij hare vergiffenis voor de arme blinde vrouw afbidden?"

Het meisje kon zich volstrekt geen denkbeeld vormen van den angst harer moeder. Zij sloeg de armpjes om haren hals, en zocht haar door hare kinderlijke liefkozingen gerust te stellen, toen de vleugeldeuren der zaal door eenen bediende geopend werden, en de Dame binnentrad. Zij verzocht MINETTE op vriendelijken toon, haar bloemmandje nogmaals ter bezigtiging, waardoor de vrees van het meisje, het kind door hare moeder als onwillekeurig ingeboezemd, oogenblikkelijk ophield. Zij naderde de Dame zonder verlegenheid, en bood haar met eene bevallige neiging haar mandje aan. »En waarom zijt gij laatst niet bij mij gekomen, lief meisje?" vervolgde de Dame, haar de wangen streelende. MINETTE verhaalde nu kinderlijk naïf, dat hare moeder zulks niet had durven doen, en heden, uit vrees voor Mevrouw, zeer geschreid had. »Maar ik heb haar gezegd," vervolgde het kind vleijende, »dat gij veel te vriendelijk en te goed waart, om ons leed te willen doen."

»Wie zou u kwaad willen doen, lieve

Engel!" zeide de Dame, terwijl zij voortging het kind te liefkozen. »Hoe komt gij aan dit mandje?" vroeg zij, zich plotseling tot de blinde vrouw wendende.

Naauwelijks echter had de blinde vrouw al stamelende twee woorden geuit, of de Dame riep met hevige ontroering: »FREDERIKA! — Hemel! mijn gevoel heeft mij niet bedrogen, het is mijn kind!"

»Ja! ja!" riep de blinde vrouw, zich aan hare voeten stortende, »vergiffenis voor eene onwaardige! Ik heb u snood misleid, ... het is uwe dochter!"

»En gij, slang!" riep de Dame, »hebt, door mij mijn eenigst kind te ontrooven, het geluk van mijn leven verwoest."

»Genade! genade!" kermde de blinde, »hoor mij en wees barmhartig, Mevrouw! Uw schoonbroeder, bewust, dat gij zonder kinderen overlijdende, al uwe schatten op hem zouden komen, heeft mij omgekocht tot deze gruweldaad. Toen ik als eene wanhopige aan uwe voeten stortte en snikkende verhaalde, dat het kind mij van den arm gevallen en in de rivier, door den snellen stroom medegesleept, verdron-

ken was, toen bevond zich uwe dochter onder de bewaring van eene mijner bekenden!"

» O gij snood mensch!" zeide de Dame, terwijl zij zich niet verzadigen kon MINETTE te kussen en te omhelzen, » van deze vreugd hebt gij mij jaren lang kunnen berooven, uit begeerte naar eene handvol gouds. Ga weg, — weg van mij!"

» Barmhartigheid!" kermde nog eens de blinde, » ik verdien uwen toorn; maar God heeft mij reeds zwaar gestraft. De kinderziekte beroofde mij van het gezigt, al bedelend moest ik mijn brood ophalen."

» Neen, wreed schepsel!" sprak de Dame, het gelaat afwendende, » gij zijt mijne vergiffenis onwaardig; zelfs toen de Voorzienigheid als het ware dit lieve kind weder tot mij leidde, trachtet gij mij dien zegen te onthouden en mijn dochtertje op te brengen tot eene bedelares."

» Ach! een eed, een verschrikkelijke eed bond mij! Maar ik verzeker u, Mevrouw! wroeging en berouw hebben dit schuldige hart fel gefolterd, o vergiffenis!"

» Lieve, beste Moeder!" zeide nu MINETTE, de Dame kussende, » ach, zie zij is blind en

was steeds zoo goed en vriendelijk jegens mij! Gij vergeeft het haar, — ja gij vergeeft het haar!"

» Kleine, beminnelijke Engel!" sprak de Dame, het meisje aan haren boezem drukkende, » hoe zou ik u iets kunnen weigeren, op den heugelijken oogenblik, dat de Voorzienigheid u in mijne armen heeft terug gevoerd? Ik zal voor haar onderhoud zorgen!"

» En uwe vergiffenis!" riep de blinde, de voeten der Dame met hare tranen besproeijende.

» Vergiffenis voor de arme blinde vrouw!" herhaalde MINETTE, hare moeder liefkozende.

» Sta op, FREDERIKA!" sprak nu de Dame, terwijl zij de blinde hare hand toereikte, » om mijner dochter wil zij het u vergeven!"

De Dame deed nu, op verzoek van MINETTE, in haar huis een vertrek inrigten voor de thans berouw hebbende en ongelukkige FREDERIKA, en dikwijls ging het lieve meisje hare arme blinde, in derzelver eenzaamheid bezoeken. » Lief meisje!" zeide FREDERIKA, de eerste reis, dat MINETTE haar op haar kamertje bezocht, » door gouddorst verleid, wilde ik u een geluk ontrooven, dat gij zoo zeer waardig zijt; doch de wijze Voorzienigheid had

zulks anders besloten. Het mandje, waarmede gij als zuigeling zoo gaarne speeldet, was het middel in Gods hand, om mijne boosheid te straffen, en u aan uwe brave moeder weder te geven; zoo weet de alwijze God menigmaal door een schijnbaar nietig iets, de ondeugd te ontmaskeren en de deugd haar regtmatig loon te doen vinden."

6.

DE PRINS EN DE VEEHOEDER.

De Indiaansche Prins ABDUL HACHAR, met zijn gevolg op de jagt zijnde, sprong digt bij hem een koningstijger uit het bosch te voorschijn. De Prins ijlings zijnen boog spannende, trof het dier in de lenden, waarop de tijger een vreesselijk gebrul aanhief, en gereed scheen woedend op zijnen belager toe te springen. De Prins, zonder zich te ontzetten, trok zijn jagtmes, bereid om den tijger manmoedig te ontvangen, toen het dier, verschrikt door het woest geschreeuw der jagers, die, ziende het gevaar, waarin zich hun Prins bevond, met losse teugels kwamen aanrennen, plotseling van den aanval scheen af te zien, en pijlsnel van daar vlood, ofschoon de pijl diep in het vleesch was doorgedrongen en hij veel bloed verloor. De jeugdige Vorst, door dit

gezigt aangemoedigd, vervolgde den tijger met zoo veel drift, dat hij, door zijn voortreffelijk ros snel als de wind voortgedragen, weldra zijn gevolg ver achter zich liet.

Meer dan een uur had ABDUL HACHAR den steeds vlugtenden tijger over heggen en struiken vervolgd, toen zijn paard eenen mistred deed, en met de borst op eenen boomstruik nederstortte. De Prins stoof uit den zadel en over den kop van het paard heen, zoodat hij wel drie treden van daar in het gras nederstortte. Daar echter ABDUL HACHAR zich niet bezeerd had, sprong hij ijlings weder op de been, en ging naar zijn paard, om het dier, indien mogelijk, weder op te helpen. Maar daar door den val het borstbeen gebroken was, zoo vond hij het paard reeds zieltogende. De Prins blies nu op den gouden hoorn, die hem aan eene kostbare keten om den hals hing; doch daar zulks niet beantwoord werd, begreep hij, dat zijne jagers eene andere rigting moesten genomen hebben, of zich beneden den wind bevonden, zoodat het geluid zijns hoorns niet tot hen kon doordringen. Hij ging dus naar den kant, waar hij vermoedde, zijn gevolg te

zullen aantreffen; doch reeds had de Prins verscheidene uren gegaan, van tijd tot tijd op zijnen hoorn blazende, zonder dat hij iets van zijn jagtgezelschap vernam. Vermoeid door het gaan over zulk eenen ongebaanden weg en afgemat van hitte en dorst, plaatste hij zich op een rotsstuk, aan den rand van eenen afgrond. Hij wilde hier eenigen tijd uitrusten, en alsdan trachten de valei te bereiken, welke op de hoogte, waar hij zich thans bevond, op eenigen afstand aan den Prins voordeed. Plotseling meende nu ABDUL HACHAR een klagend geluid te hooren, dat uit de diepte beneden hem scheen voor te komen. Dit geluid zich een paar reizen herhalende, legde de Prins het oor aan de helling des afgronds, en meende thans duidelijk eene klagende menschenstem te onderscheiden. Nu het hoofd zoo ver mogelijk over den afgrond houdende, riep hij een paar malen met luide stem. Doch zijne stem werd herhaalde malen en van verschillende kanten door de echo terug gekaatst, zonder dat dezelve tot in de diepte scheen te kunnen doordringen. Want ofschoon hij geen antwoord bekwam, hield echter het klagend geluid sterk aan,

ABDUL HACHAR was moedig van inborst en menschlievend van aard, hij besloot dus, indien mogelijk, den ongelukkige te redden. Een paar malen den afgrond rond gegaan zijnde, ontdekte hij in der daad eene plaats, waar de rotswand minder steil was en iets lager eene aanmerkelijke helling scheen te hebben. Hij waagde het dus af te stijgen, hetgeen niet zoo moeijelijk was, als hij zich had voorgesteld, daar de rots op verscheidene plaatsen uitsprongen had, waarop hij den voet zetten, of waaraan hij zich met de handen vasthouden konde.

Inmiddels had de Prins toch meer dan een kwartier uurs doorgebragt, alvorens hij er in geslaagd was den grond te bereiken. Het geluid had intusschen opgehouden; maar nu meende ABDUL HACHAR in eenen hoek een flaauw gesteen te hooren, en derwaarts gaande, ontdekte hij in der daad een mensch in schamele kleeding, welke in biddende houding tegen den rotswand nederzat.

» Ik kom u te hulp, ongelukkige!" zeide de Prins, terwijl hij den biddende zacht aanstiet.

» Daarvoor zal God u loonen!" sprak de andere met vrij duidelijke stem. » Ik bereidde mij reeds ter dood, en was zoo diep in mijne

aandacht verdiept, dat ik u niet heb hooren naderen. Maar hoe komt gij hier?"

ABDUL HACHAR verhaalde hem nu, dat hij zijne klagten gehoord had en afgestegen was, om hem, indien zulks mogelijk was, te redden.

» Daar zegt gij een goed woord bij," hernam de andere man. » Ik verzamelde deze kudde op den rand dezes afgronds, toen het rotsstuk, waarop ik den voet gezet had, afbrokkelde en ik in de diepte nederstortte. Dit ware echter niets geweest, hadde ik door den val mijn been niet gebroken; doch thans zit er niets anders op, dan dat gij u naar gindsche valei begeeft, en den bewoners van het naastgelegene dorp, zegt, dat MORRI, de Veehoeder, hier met eenen gebrokenen poot in de *Duivelskloof* ligt, en indien hij nog leeft, morgen hunne hulp verwacht; want gedurende den nacht in dezen afgrond neder te dalen, dat zou dollemans werk zijn!"

» Ik wil beproeven," zeide de Prins, » of ik u op mijnen rug naar boven kan dragen."

De Veehoeder ried hem dit sterk af, daar eene dergelijke onderneming met groot gevaar vergezeld zoude zijn, en bij den minsten misstap

beiden in den afgrond moesten nederstorten. ABDUL HACHAR, na, zoo goed tijd en gelegenheid hem zulks toelieten, het been van den Veehoeder met zijnen halsdoek omzwachteld te hebben, hield echter zoo sterk aan, dat de oude man zich gewonnen gaf, en hem eenen weg aanwees, die hoewel mede niet zonder gevaar zijnde, echter veel hellender opliep, dan de kant, langs welken de Prins was nedergedaald. Voorzigtig voortgaande en al zijne krachten inspannende, slaagde echter de Vorst er in, zonder letsel, met zijnen last, den rand des afgronds te bereiken. Maar ook nu was hij zoo afgemat, dat het hem onmogelijk werd, eenen voet verder voort te zetten; hij liet dus den Veehoeder voorzigtig van zijnen rug glijden, en plaatste zich nevens hem, om, konde het niet anders, aldaar den morgenstond af te wachten; want reeds viel de schemering in, en, gelijk de herder verzekerde, lag het naaste dorp nog omtrent twee uren van daar.

De Veehoeder echter ried hem, alleen zijnen weg te vervolgen, dewijl zij den nacht aldaar doorbrengende, groot gevaar liepen door de wilde dieren verscheurd te worden. Daar nu de Prins

Bladz. 58.

bij zijn besluit volhardde, ontstond hierover tusschen hen beiden een hevige woordenstrijd, toen zich plotseling in den omtrek het geluid van verschillende jagthoorns deed hooren. » Daar zijn zij !" riep de Prins, en verheugd opspringende, bragt hij zijnen hoorn aan den mond. Slechts weinige oogenblikken daarna zag zich de Prins door verscheidene zijner Edelen omringd, die luide hunne vreugde te kennen gaven, dat zij hunnen geliefden Vorst, dien zij reeds voor verloren hadden gehouden, onbezeerd mogten wedervinden.

» Gij, ABDUL HACHAR?" riep de verbaasde Veehoeder uit, toen hij de eerbewijzen aanzag, welke de Edellieden zijnen redder bewezen, en hem hunnen Vorst hoorden noemen.

» Ja, ik ben ABDUL HACHAR, goede oude !" zeide de Prins, aan wien 's mans verlegenheid eenen grimlach afperste. » Doch waarover verwondert gij u ? ... Zoudt gij, indien ik het ongeluk gehad had in den afgrond neder te storten, geäarzeld hebben mij te hulp te snellen ?"

» Edele Vorst !" zeide de Veehoeder, terwijl een traan hem langs het door zon en lucht verzengde gelaat biggelde, » gij zijt waardig te

regeren, en God is mijn getuige, waar ik kan, zal ik u deze daad vergelden.

Dit woord *vergelding*, aan de lippen des welmeenenden Ouden ontvloden, wekte den lachlust der spotzieke hovelingen op. Doch de Prins hun eenen bestraffenden blik toewerpende, zeide tot den Veehoeder, dat, indien zulks mogte te pas komen, hij hem bij zijn woord zoude houden.

ABDUL HACHAR beval aan eenige zijner jagers eene draagbaar van takken te vervaardigen, en den Veehoeder naar het naast bijgelegene dorp, alwaar deze woonachtig was, te vervoeren.

De Prins een paard bestegen hebbende, volgde nu, met de rest van den jagtstoet, de dragers stapvoets na. De woning van den Veehoeder bereikt hebbende, wenschte de Prins hem eene spoedige beterschap, en gaf diens dochter, een niet onbevallig meisje, zijne goudbeurs, zeggende, dat zij dit goud konde besteden, om haren vader van het noodige te voorzien, en het overige te beschouwen had als eenen bruidschat, haar door ABDUL HACHAR geschonken.

» De Veehoeder mag den Hemel wel danken, dat hij zijn been gebroken heeft," zeide, toen

zij zich van het dorp verwijderden, een der Edelen schertsend tegen den Vorst, » want niet alleen heeft hij de eer gehad door eenen Prins gedragen te worden; maar gij maakt hem rijk bovendien."

» Een Vorst," hernam ABDUL HACHAR op denzelfden toon, » moet niets ten halve doen. Ik heb hem op mijne schouders uit den afgrond gedragen, en het is dus billijk, dat ik ook zijn been late genezen, en zorg drage voor zijn onderhoud; want indien ik hem thans van gebrek liet omkomen, zou de arme kerel mij in der daad weinig dank verschuldigd zijn!"

Eenige jaren na deze gebeurtenis, viel een naburig Vorst, die zeer oorlogzuchtig van aard was, geheel onverhoeds met een magtig krijgsheer in de staten van ABDUL HACHAR, alom moord en verwoesting verspreidende, waar hij met zijn leger heen trok.

De Prins in der haast eenige krijgsbenden bijeengebragt hebbende, trok den verraderlijken vijand tegen, en met meer moed dan voorzigtigheid, waagde hij het slag te leveren met eenen vijand, wiens leger het zijne viermaal in sterkte overtrof. Ook toen werd het bewaar-

heid, dat de regtvaardige zaak op deze aarde niet altoos zegepraalt. ABDUL HACHAR streed met onversaagdheid; doch hij moest voor de overmagt bukken. Zijn leger werd geheel verstrooid, vele Edelen sneuvelden, of vielen in handen des vijands, en slechts aan zijn voortreffelijk strijdros was de Prins het verschuldigd, dat ook hij niet werd gevangen gemaakt. Reeds viel de avond in, toen de ongelukkige Vorst een groot bosch bereikte, waar hij, althans voorloopig, voor de nasporingen des vijands veilig meende te zijn. Het paard was geheel met zweet en schuim overdekt, en hijgde naar adem. ABDUL HACHAR besloot dus af te stijgen en den nacht op eenen boom door te brengen, terwijl hij zijn paard onttoomde en in den omtrek grazen liet. Naauwelijks had de Prins de oogen gesloten, of hij werd door het vreesselijke gebrul van eenige wilde dieren, die zich onder den boom gelegerd hadden, uit zijnen slaap gewekt. Gelukkig was hij zoo hoog geplaatst, dat hij hunne verscheurende tanden niet te duchten had. Doch toen het morgenlicht aanbrak, vond hij tot zijne smart zijn edel ros door de hongerige dieren verscheurd en,

op eenige beenen na, geheel opgevreten. Deze ramp, ofschoon niet onverwacht, trof echter ABDUL HACHAR diep; want zeer was hij aan dit edele dier gehecht, en daarenboven zou hij zich thans genoodzaakt zien te voet zijnen weg te vervolgen. Onbekend met de streek, beval de Prins zich in de hand der Voorzienigheid, en sloeg, op goed geluk af, een weinig gebaand voetpad in, dat langs het bosch scheen heen te loopen. Niet lang had de Vorst dus voortgegaan, toen hij in het verschiet op de heide, die het bosch omzoomde, eenen man gewaar werd, die eene talrijke kudde koeijen en schapen voor zich uitdreef. ABDUL HACHAR ging op dien Herder aan, met voornemen hem naar den weg te vragen; want zijn plan was, zich naar eene zijner vestingen te begeven en alsdan te trachten een nieuw leger om zich te verzamelen.

» Gij, mijn Prins!" sprak de Veehoeder, zich, zoodra deze hem naderde, aan de voeten van ABDUL HACHAR nederstortende, » gij in dezen toestand?"

De Vorst herkende nu den Veehoeder, dien hij uit den afgrond had gered, en beschouwde

zulks als een teeken, dat God hem gunstig zoude zijn, daar Hij hem juist den man liet ontmoeten, dien hij te regt meende als eenen vriend te mogen beschouwen. Zonder omwegen deelde ABDUL HACHAR den ouden man mede, in welk eenen hopeloozen toestand hij zich bevond, en ontvouwde hem zijn plan tot redding van zijn land en volk gevormd.

De Herder verzekerde met den weg naar die naast bijgelegene vesting zeer goed bekend te zijn, en bood zich met vreugde aan, den Prins derwaarts te vergezellen.

De Veehoeder zijne kudde aan de zorg zijner dochter, die hem vergezelde, opgedragen hebbende, vond het geraden, oogenblikkelijk op weg te gaan, hetgeen den Prins zeer welkom was. Naauwelijks echter hadden zij een uur voortgegaan, toen zich op de heide eene bende ruiters vertoonde, welke ABDUL HACHAR voor vijandelijke meende te onderkennen. De ruiters schenen hen ontdekt te hebben, en zetteden in vollen galop op onze vlugtelingen aan.

» Volg mij!" riep de Herder tot ABDUL HACHAR, die reeds de hand aan het gevest van zijn zwaard bragt, met voornemen, zijn leven zoo duur mo-

gelijk te verkoopen. » Volg mij, Prins!" sprak de Herder, hem nog eens bij de hand nemende, en beiden verdwenen weldra in het bosch, hetwelk slechts weinige schreden regtsaf van hen lag. Reeds meer dan een uur hadden zij door heggen en struiken geworsteld, toen de Prins verklaarde niet verder voort te kunnen, zoo wel van dorst als vermoeijenis. De Veehoeder bood hem nu eene uitgehoolde kokosnoot aan, welke met melk gevuld was. De Vorst hiervan een paar teugen genomen hebbende, gevoelde zich zeer verkwikt, zoodat hij, leunende op den Herder, ofschoon langzaam, den weg vervolgde.

Omstreeks den middag bereikte men eene kleine beek. » God dank!" zeide de Veehoeder, » thans zult gij weldra in veiligheid zijn." Hij geleidde den Prins naar eenen dikken boom, welke zoo hol was, dat wel vier menschen zich daarin zouden hebben kunnen bewegen. De ingang was echter zoo naauw, dat ABDUL HACHAR moeite had, zich er door te wringen.

De Veehoeder reikte hem nu de kokosnoot met melk toe, en sloot vervolgens de opening met takken en mos zoo kunstig toe, dat, al

hadden de ruiters zich onder den boom gelegerd, zij zeker de schuilplaats van den Vorst niet zouden ontdekt hebben. De Veehoeder zeide nu den vijand te zullen bespieden en voor den avond te zullen wederkomen, radende den Prins, zich dezen tusschentijd ten nutte te maken en een weinig te rusten, opdat hij des avonds genoeg versterkt mogte zijn, om den weg naar de vesting af te leggen.

Reeds viel de avond in, toen ABDUL HACHAR, die door vermoeidheid weldra in slaap was geraakt, door den Veehoeder gewekt werd. Deze bragt hem vleesch, melk en brood, en verzekerde, dat hij thans niet twijfelde, of zij zouden zonder stoornis de vesting kunnen bereiken, vermits de vijand, na een gedeelte van het bosch doorzocht te hebben, eene andere rigting had genomen, zijn vee voor zich uitdrijvende, gelijk hij vernomen had van zijne dochter, die zich in het bosch had weten te verbergen.

De Prins, sedert vier en twintig uren niets gegeten hebbende, deed in haast eenen goeden maaltijd, waarna zij zich dadelijk op weg begaven.

De Herder bragt nu ABDUL HACHAR door eenen veel korteren weg uit het bosch, zoodat zij nog voor het aanbreken van den dageraad in de nabijheid der vesting aankwamen.

Thans echter bedreigde hem een nieuw gevaar, daar de vesting, tegen alle vermoeden aan, reeds door den vijand was ingesloten. Doch de Herder, die in zijne jeugd aldaar gewoond had, en met de gelegenheid zeer goed bekend was, bragt den Prins, door de duisternis begunstigd, langs heggen, en door drooge greppels sluipende, dwars door de vijandelijke posten, tot aan de stadsvest. Daar beiden goede zwemmers waren, bereikten zij zonder aanmerkelijk gevaar de vesting.

Groot was de vreugde der weinige Edelen, die aan de slagting ontkomen waren en in die vesting een toevlugtsoord gezocht hadden, toen zij den Prins weder in hun midden zagen.

De tegenwoordigheid van hunnen Vorst scheen allen, zoowel Edelen als gemeenen, met nieuwen moed te bezielen. Des anderen daags waagde men eenen verwoeden aanval op den vijand, die, weinig verdacht op eene dergelijke stoutmoedigheid, na eenen moedigen, doch ongeregelden

wederstand, zich gedwongen zag het beleg op te breken en eene rugwaartsche beweging op het groote leger te maken. De Veehoeder streed bij deze gelegenheid, hetgeen hij als eene gunst verzocht had, aan de zijde van den Prins. De oude man kweet zich niet alleen dapper; maar hij had tevens het genoegen den jeugdigen Vorst, die door drift vervoerd, zich te diep tusschen de vijandelijke drommen gewaagd had, het leven te redden.

In eenen veldslag, welke weinige weken later tusschen de beide legers plaats vond, behaalde ABDUL HACHAR eene beslissende overwinning. Doch zijne vreugde deswege werd zeer gelouterd, daar de Veehoeder, na ook thans schitterende blijken van dapperheid en trouw gegeven te hebben, strijdende als een held, aan zijne zijde sneuvelde. »Te regt, brave man!" sprak de Prins na het eindigen van den slag, terwijl hij de hand op het thans koude hart van den Veehoeder legde, »te regt zeidet gij, waar u zulks mogelijk zoude zijn, de hulp, u bewezen, dankbaar te zullen vergelden; want naast God, heb ik aan u mijnen troon en mijn leven te danken!".

ABDUL HACHAR liet ter gedachtenis van den Veehoeder een prachtig gedenkteeken van wit marmer oprigten, waarop door een kundig beeldhouwer, de voornaamste gebeurtenissen, in dit verhaal voorkomende, werden uitgehouwen. Daarenboven legde hij aan de dochter des gesneuvelden eenen bijna vorstelijken bruidschat toe, en deed haar met eenen zijner Edelen huwen.

a 5